

Zeppelin 2008: EL SO DINS LA COVA

Amb aquesta activitat, l'**Orquestra del Caos** es proposa indagar sobre el lloc de la creació musical i de l'art sonor en el context general de la cultura.

La instal·lació, els concerts i les presentacions que tindran lloc durant el festival volen donar llum a la manera com es produeixen els fets musicals i culturals, per la qual cosa es pregunten per la creació de gustos, per la incidència que hi té la publicitat i per l'actuació de les institucions públiques en favor d'indústries culturals que tenen com a objectiu principal el benefici econòmic.

En aquesta línia d'investigació es troben els artistes convidats a la setena edició del **Festival Zeppelin**, que tindrà lloc els propers **13, 14 i 15 de març** al **CCCB**.

"Si alguna cosa t'avorreix després de dos minuts, prova-ho durant quatre. Si encara t'avorreix, aleshores, durant vuit. Durant setze. Durant trenta dos. De sobte, un descobreix que no és gens avorrit. La primera pregunta que em faig quan una cosa no em sembla bella és per què penso que no ho és. I molt ràpidament descobreixo que no existeix cap raó." (John Cage. Silence. Marion Boyard Ed.)

Programa	3
Zeppelin 2008 - El so dins la cova	4
Instal·lació al Pati de les Dones del CCCB	6
Convocatòria pública: SORDESES	8
Consulta pública d'arxius de sonoscop	9
Dijous 13 de març	10
Divendres 14 de març	11
Dissabte 15 de març	12
L'Orquestra del Caos	14
Crèdits	15

PROGRAMA

Dijous, 13 de març

17.00 Obertura (hall, mirador i pati de les dones)

Col·leccions de Sonoscop (Hall)

Sorderes (Convocatòria. Mirador).

El so dins la cova (Instal·lació. Pati de les dones)

19.00 **Peter Szendy: *Punctum surdum***. Conferència (Auditori)

20.30 **BMB con.: *untitled (Situation#183)*** Concert (Hall)

Divendres, 14 de març

17.00 Obertura (hall, mirador i pati de les dones)

Col·leccions de Sonoscop (Hall)

Sorderes (Convocatòria. Mirador).

El so dins la cova (Instal·lació. Pati de les dones)

18.00 **Acústiques del creixement urbà. Noel Garcia (Ciutat Sonora)**.

Presentació (Auditori)

19.00 **Daniel Charles: *Au-delà du Coup de Dés***. Conferència (Auditori)

20.30 **Campo de Interferencias: *Obres acusmàtiques i improvisació “circuit bending”***. Concert (Hall)

Dissabte, 15 de març

17.00 Obertura (hall, mirador i pati de les dones)

Col·leccions de Sonoscop (Hall)

Sorderes (Convocatòria. Mirador).

El so dins la cova (Instal·lació. Pati de les dones)

18.00 **Josep Lluís Galiana Gallart: Selecció octofònica AMEE** Presentació (Mirador)

19.00 **Marta García Quiñones: *La música que no se escucha. Aproximaciones a la escucha ambiental*** Presentació de la publicació de l'Orquestra del Caos (Auditori)

20.30 **Brandon LaBelle: *Script for a rehearsal***. Concert (Hall)

EL SO DINS LA COVA

Junt amb l'esport, les arts plàstiques, la política, la literatura, les pràctiques artístiques i professionals amb els mitjans, el cinema, les ciències humanes, les socials i les naturals, les religions, el pensament filosòfic, la dansa, la cuina... La música és una manifestació més de l'activitat cultural humana. Entre totes elles hi ha vasos comunicants: sense excepció, des de la pràctica de cada una es pot tenir en consideració a qualsevol de les altres.

És evident que, des d'un punt de vista purament numèric, en cadascun d'aquests àmbits, certes posicions i argumentacions gaudeixen de major interès que altres. Això ocorre independentment de la forma com es manifestin els seus plantejaments. No estan clares les raons. Alguns sostenen que simplement és així, que no hi ha raons i que cal tractar com a llei el fet que uns productes interessin més. Altres argumenten que aquest interès és modulable i es magnifica per l'efecte de les campanyes publicitàries impulsades per les empreses amb activitat econòmica en els diversos sectors culturals.

La primera argumentació és clarament infundada perquè no pot ser que les coses ocorrin sense cap raó. El nivell on es perd el fil de les raons últimes acostuma a ser molt més profund que el plantejat aquí. Per complex que sigui, és necessari, com a mínim, intentar entendre la forma com els fets arriben a produir-se -entre ells, els culturals i els musicals que ens ocupen. La falta d'interès en fer-ho sembla, senzillament, tendenciosa, compromesa potser amb les estratègies de les empreses privades que prefereixen abordar la realitat des de perspectives sospitosament pròximes al vell conductisme, que preferia no elaborar teories i treballar únicament amb les dades, suposadament, des del seu punt de vista, l'única manifestació fiable de la realitat. Si més no, aquesta perspectiva que presenta els fets com a dades és sospitosa de mandra intel·lectual, una actitud gens recomanable.

Pel contrari, conegut l'efecte de la manipulació política en les mentalitats des de tots els espais mediàtics del món, no sembla gens descabellat pensar que els interessos comercials siguin tant més capaços d'influir en els gustos de les poblacions humanes, com més gran sigui la seva potència econòmica. No existiria la publicitat, si això no fos cert, ni els partits polítics i tampoc les seves propostes serien tan visibles, si no es dilapidessin veritables fortunes amb el fi de promocionar-los. A part del seu efecte sobre les ventes, les inversions multimilionàries en la promoció d'alguns productes culturals té com a resultat casi immediat el creixement d'alguna indústria. Però això no passa sense un desequilibri: allò que creix per un costat és sostret sempre d'un altre, on defalleixen els productes que no gaudeixen del suport de les promocions publicitàries.

Sembla normal que, en un context liberal com el que caracteritza l'economia cada vegada més comú, les indústries culturals particulars inverteixin part dels

seus bens en promocionar els seus productes. Això no explica, tanmateix, el grau de d'interès i participació de les institucions públiques en aquests productes. Encara és més difícil d'entendre la raó per la qual algunes institucions públiques actuïn tan sovint en benefici d'empreses particulars que tenen com a finalitat principal l'enriquiment. És simplement per la fascinació pel número? Per què aquestes tenen més visibilitat mediàtica que les altres? No hauria de ser al revés? Com és que, davant de l'enorme volum econòmic de tantes activitats humanes, els pressupostos de cultura són tan escassos? Per què aquests recursos s'inverteixen en el manteniment d'estructures, en detriment dels projectes de creació i de les precàries economies dels creadors? Per què l'especulació artística amb el so és un dels àmbits pitjor tractats? És una qüestió d'ordre únicament cultural o existeixen raons biològiques? Es tracta d'un rebuig ancestral en front d'allò desconegut, amenaçador, irracional, és a dir, tot allò sobre el que ens han anat informant les senyals acústiques al llarg d'una via filogenètica extraordinàriament antiga?

Amb aquesta activitat volem indagar sobre el lloc de la creació musical i de l'art sonor en el context general de la cultura. Ens interessen les idees dels qui pensen la música i l'art sonor des de fora. També, tots aquells productes sonors i musicals que es preguntin sobre el que passa en altres contextos de generació de productes culturals.

Instal·lació al Pati de les Dones del CCCB: EL SO DINS LA COVA

Els humans que vivim aquests temps de globalització escoltem ben poc. Més enllà de l'impúdic narcisisme que ens porta al protagonisme gratuït més vegades del que se'ns hauria de permetre, patim una mandra endèmica que ens fa propensos a seguir la llei del mínim esforç en la major part dels dominis de la nostra existència. Potser que això tingui a veure amb la nostra tendència a repetir i prioritzar les situacions que ens proporcionen estímuls que produeixen plaer a curt termini. La recerca de plaer dirigeix les nostres accions i les de gran part dels éssers vius. És molt possiblement cert que això hagi estat determinant en el desenvolupament de moltes espècies, però potser sigui ja el moment en que, entre els humans, es dissemini i propagui el coneixement que el plaer no necessàriament s'obté d'allò immediat, sinó que hi ha plaers que, malgrat costar més esforç que d'altres, poden conduir-nos a experiències profundes, riques i totalment insospitades de la realitat.

Els productes culturals directes i de baixa complexitat són els favorits de la majoria. Activitats com el futbol o els concerts multitudinaris es prefereixen a altres manifestacions culturals més íntimes, més reflexives, que requereixen major concentració, esperit crític i esforç intel·lectual. Potser la idea de cultura com a entreteniment i esbarjo gaudeixi de massa acceptació i no hagi estat debatuda ni criticada amb prou rigor. La profunda esquerra imaginària entre treball i esbarjo, hereva directa de la mateixa ideologia que inspira el primer càstig bíblic, eclipsa totalment la idea de cultura com a mitjà de desenvolupament i creixement personal, que, enlloc de ser considerat com a simple decoració, hauria de tenir-se en compte com a objectiu fonamental i assolible per a tots, imprescindible per a l'evolució, ja no només dels individus aïllats, sinó de l'espècie sencera.

En aquesta qüestió de les preferències per allò immediat, no semblen existir grans diferències entre un context sociocultural i un altre. Crida l'atenció que també afecti a intel·lectuals i polítics en la mateixa mesura que a altres grups amb menys informació, que no han dedicat tantes energies al cultiu general dels sabers.

Com a creadors sonors, reclamem interès pel so. A la societat sencera, però especialment als grups que tenen el poder de generar opinió. Que consti: no volem cridar l'atenció sobre les nostres creacions; només sobre el so. Les obres artístiques poden interessar o no, però el desinterès generalitzat per les informacions que procedeixen d'un canal perceptiu tan encarnat en la nostra estructura biològica com és l'audició i la falta de sensibilitat a les particularitats

de la forma com aquestes informacions ens arriben només es poden pensar en termes de carència de responsabilitat. No es pot dir que no entendem de tal cosa o que no interessa. Cal argumentar i, sobretot, no caure en la temptació de la coincidència amb el judici de la majoria perquè, si fos així, no tindria cap sentit programar activitats culturals diferents de les majoritàries. És més: si fos així, el més coherent seria que en els centres culturals només s'hi programessin activitats esportives i musicals per a grans públics.

Per això hem escollit el símil amb el futbol per aquesta instal·lació. El Pati de les Dones té dues portes. En certa mesura, recorda un camp de futbol. Encara més, si es dibuixen al terra les línies que marquen les zones de joc. En el paisatge així conformat, una gran pilota de futbol espera a ser tocada, empesa, contactada. Quan ocorre alguna interacció suficientment intensa, sona una de les 200 frases que hem rebut dels nostres amics, totes en al·lusió a aquesta incapacitat d'escoltar generalitzada que tant ens preocupa, como si se tractés de trajectòries imaginàries de la pilota en una lligueta entre grups socials els integrants dels quals s'espera que vagin obrint les seves oïdes al món.

Són molts els que avui en dia parlen de John Cage. Són menys els que recorden la cita amb la que encetàvem aquest dossier: *"Si alguna cosa t'avorreix després de dos minuts, prova-ho durant quatre. Si encara t'avorreix, aleshores, durant vuit. Durant setze. Durant trenta dos. De sobte, un descobreix que no és gens avorrit. La primera pregunta que em faig quan una cosa no em sembla bella és per què penso que no ho és. I molt ràpidament descobreixo que no existeix cap raó."* (John Cage. Silence. Marion Boyard Ed.)

Convocatòria pública: SORDESES

Hi ha molts tipus de sordesa però les que volem referir-nos en aquest Festival d'Art Sonor són aquelles amb prou feina perceptibles que van minant la nostra escolta. Ens agrada escoltar els sorolls i treballar amb ells, però sabem també que aquests sorolls sovint inoculen una mena de sordesa mental.

Volem escoltar amb tot el nostre cos i, per això, la invitació a reflexionar i a realitzar peces sonores que es refereixin a l'excés de verborrea, imatges i sons que, sota la cobertura de l'anomenada informació, inunden les nostres oïdes; al rumor constant i repetitiu que les consignes polítiques pretenen gravar en les nostres ments i els nostres comportaments; als estranys sons que generen les grans concentracions de poder; a la manera com, contínuament, se'ns insta a considerar-nos clients, consumidors i no ciutadans... a tot aquest soroll que ens deixa sense sons propis. Volem preguntar-nos què és realment allò que podem escoltar; quins mecanismes operen aquesta gran sordesa mental i social que patim i, sobretot, interrogar les nostres/vostres creacions en tant que dispositius d'una escolta que s'alça contra totes aquestes sordeses que habiten el nostre temps.

Les peces col·leccionades a partir de la convocatòria pública seran difoses en un sistema octofònic durant els tres dies del festival, de les 17.00 a les 21.00h en el Mirador del CCCB.

Arxiu de Sonoscop per a lliure consulta: AUDICIONS DEL SILENCI / OBRES RADIOFÒNIQUES

El silenci no existeix. Sempre hi ha alguna cosa sonant. Constantment. Després cal que ho escoltem, que en siguem conscients. Tendim a acostumar-nos a les senyals sonores que es mantenen estables durant més de 15 segons. A partir d'un cert moment, ja no les escoltem més. Això ocorre amb el paisatge sonor de les ciutats i, paradoxalment, amb el paisatge sonor propi dels llocs on les ciutats creixen. Malgrat l'agressió a l'entorn acústic que suposa qualsevol modificació induïda per activitats noves, acusem poc les novetats acústiques, tan embadalits com anem per la vida. Cert és que, de vegades, les obres civils són motiu de protesta ciutadana, però no amb la freqüència que podria suposar-se, donada la densitat de grans i petits treballs, en augment paral·lel al del nivell econòmic. Aquesta és la raó que, en aquestes **Audicions del silenci**, proposades d'escolta per a **Zeppelin 2008-El so dins la cova**, hem inclòs el material de camp recollit per Ciutat Sonora dins del seu projecte Acústiques del creixement urbà, gestionat per Caos->Sonoscop per a l'Inventari del Patrimoni Etnològic de Catalunya.

Altres senyals sonores que guarden relació amb el silenci són les que procedeixen d'ell mateix, com les que arriben a través de les ondes electromagnètiques. Des de fa alguns anys, Caos->Sonoscop ha estat estudiant els sons relacionats amb els camps electromagnètics, que, en principi, absolutament silenciosos per a qualsevol dels sentits humans, poden ser transformats en so amb l'ajut d'un simple receptor de ràdio. Per suposat, les obres sonores pensades per a la radiodifusió formen part d'aquesta categoria, però hi ha molts exemples en la nostra vida quotidiana dels quals no en som conscients. Un subconjunt d'aquestes senyals agrupa a les produïdes per artefactes humans, com les balises de senyalització que han estat espargides entre la superfície terrestre i les òrbites properes a la terra. Però també la natura està plena de senyals electromagnètics no humans, absolutament insonors, a les quals els nostres sentits no tenen accés, a no ser que ens inventem dispositius que les transduccionin a dominis pels quals estiguem una mica més dotats de percebre. Les tempestes, per exemple, generen senyals que es transmeten al llarg del camp magnètic terrestre. Però no són patrimoni de la Terra: molts planetes i altres cossos celestes, com el Sol, Júpiter, Saturn o els púlsars, posseeixen camps magnètics que emeten interessantíssimes senyals de ràdio amb les seves fluctuacions. Per mitjà d'aquesta tecnologia tan veterana com és la ràdio, podem escoltar i fer-nos conscients d'un món de partícules que, sense parar, travessen la nostra vida.

Dijous, 13 de març

17.00 Obertura (hall, mirador i pati de les dones)

Col·leccions de Sonoscop (Hall)

Sorderes (Convocatòria. Mirador).

El so dins la cova (Instal·lació. Pati de les dones)

19.00 **Peter Szendy: *Punctum surdum***. Conferència (Auditori)

20.30 **BMB con.: *untitled (Situation#183)*** (Hall)

Peter Szendy: *Punctum surdum*

El *Punctum surdum* es podria pensar com l'equivalent al *punctum caecum* (el punt cec) que hi ha en el centre de la visió. M'agradaria mostrar que la sordesa és inherent al fet de sentir: no podríem sentir res si, en certa manera, no fóssim sords alhora. La qüestió és: què fem amb aquesta sordesa estructural? Aquí és on treballa algun tipus de *responsabilitat* mentre escoltem i anem seleccionant allò que volem per recalcar-hi la nostra atenció.

BMB con.: *untitled (Situation#183)*

BMB con. incorporen música electrònica i acústica, cinema, vídeo i teatre físic a les seves accions i instal·lacions. Presenten les seves obres en contextos i espais molt diferents – de museus i galeries a sales de concert o teatres- . Però molt del seu treball està fet fora d'aquests espais de presentació tradicionals, en localitzacions públiques o a la natura. A part de les seves accions efímeres i sovint úniques, **BMB con.** realitza i produeix CD's d'àudio, vídeos i fotografia.

En peces recents, han utilitzat patinadors de gel, clàxons de cotxe, abelles, carros de supermercat electrificats, aigua i tubs d'assaigs enormes. Però el que **BMB con.** farà en la seva actuació al Zeppelin 2008 és un secret. Potser no ho saben ni ells mateixos. Se'n pot esperar so i silenci, digital i analògic, moviment i quietud, hi-tech i lo-tech, llum i fosc, escolta i sordesa en iguals proporcions.

Divendres, 14 de març

17.00 Obertura (hall, mirador i pati de les dones)

Col·leccions de Sonoscop (Hall)

Sorderes (Convocatòria. Mirador).

El so dins la cova (Instal·lació. Pati de les dones)

18.00 **Noel Garcia-Ciutat Sonora: Acústiques del creixement urbà.**
Presentació (Auditori)

19.00 **Daniel Charles: *Au-delà du Coup de Dés*.** Conferència (Auditori)

20.30 **Campo de Interferencias.** Concert (Hall)

Ciutat Sonora: *Acústiques del creixement urbà. L'expressió sonora de les transformacions urbanes de Barcelona*

L'espai públic és fonamentalment un espai sonor, una gran capsa de ressonància que compona una infinita banda sonora de pràctiques, relacions i identitats, i esdevé un importantíssim element *compositiu* de la vida social. La societat "sona", i els seus sons són tant l'expressió immediata de la seva existència com la manera que té de constituir-se a sí mateixa.

L'objecte d'estudi d'aquesta investigació és el so entès com a expressió identitària i com a composició discursiva del creixement urbà, i pretén tant posar en pràctica una metodologia de recerca que atengui a les condicions sonores de l'espai públic com plantejar noves maneres d'analitzar i comprendre les formes d'expressió de la cultura urbana.

Aquest és un projecte d'investigació de Ciutat Sonora i la Orquestra del Caos que coordina Noel Garcia, i que està finançat per l'Inventari del Patrimoni Etnològic de Catalunya (IPEC), de la Generalitat de Catalunya.

Daniel Charles: *Au-delà du Coup de Dés* (Més enllà del Cop de Daus)

El dret a la sordesa, com un fet legítim és el que la meua conferència intenta il·lustrar. Aquest és el resum de la meua argumentació:

1- Quan escoltem un gurú de la (post)modernitat com ara John Cage- parlar del silenci en tant que obrint les portes de la música amb sons que surgeixen de l'ambient, no podem evitar de preguntar-nos per la "porositat" de l'obra musical

(i, per tant, del llenguatge) a la consideració de món. Com ha suggerit Gerald Bruns, tot passa des d'aleshores com si el món "rebés l'autorització d'ocupar el lloc de l'art sense haver-ne de pagar el preu estètic habitual."

2- El trastorn introduït per Cage consistia en fer dependre la relació de la música i del soroll no pas com una tria estètica ("per" o "contra" la definició clàssica d'harmonia), sinó d'un gest de "reconeixement" –o d'"acknowledgment" en el sentit de Stanley Cavell : molt exactament d'aquest gest ÈTIC pel qual la música permet "deixar els sons ser ells mateixos".

3- Segons Morton Feldman, "l'objecte mateix pot esdevenir el subjecte i l'objecte alhora". Es tracta de consentir l'utopia de "no-ser-encara" que Ernst Bloch va desenvolupar des del 1923, aquella de la música com a "única litúrgia subjectiva" –utopia que ens sembla formulada de manera exemplar dins el precepte feldmanià que consisteix en "deixar que la música faci allò que vulgui fer"-.

Campo de interferencias: *Obres acusmàtiques i improvisació "circuit bending"*

20.30. Obres acusmàtiques:

***Acerca de tus palabras* (06'40") por Edith Alonso**

A partir del fragment de la *Teogonía* de Hesíodo on les muses comencen a parlar als homes advertint-los del seu poder per dir ficcions o veritats. Així, la veu pot ser una presència de realitat, alhora que ens adverteix que no podem confiar en ella. L'acusmàtica intenta enganyar-nos, vol fer-nos creure que hi ha algú darrera la cortina, però no és cert.

***Imsoniac* por Antony Maubert (*Estreno Mundial*)**

Quan l'insomni envaeix la nostra vida social.

***Presagios* (04'00")**

Escoltem sons que ens fan pressentir que quelcom està a punt de succeir, però no sabem què. Ens endinsem en un ambient on es dona un procés de tensió acumulativa no directiva amb llargues evolucions del material sonor.

***Religion du travail* (11'57") por Antony Maubert.**

Aquesta peça es construeix a partir de xarxes sobre múltiples nivells. En un primer nivell, les xarxes purament musicals on les seqüències es responen segons els principis comuns: caos, sorolls, sons saturats, ordre, sons llisos harmònics, ritme, etc. En un altre nivell s'articulen xarxes temàtiques anunciades per la veu: treball, llibertat, diners, dret

d'expressió, realitat. Aquestes xarxes envolten la trama narrativa pseudo-documental. En un tercer nivell es construeix una xara extramusical, on la bibliografia i filmografia en són la clau.

21.00. Improvisació “circuit bending”

Experimentació i recerca sonora és el que porta a Edith Alonso i Antony Maubert a tornar a les seves joguines electròniques de la infància, reciclar-los i construir nous instruments sorprenents. A través també de circuits modificats amb els que construeixen “caixetes” sonores, realitzen improvisacions que desestabilitzen i renoven la concepció del so.

<http://www.campo-de-interferencias.org/>

Dissabte, 15 de març

17.00 Obertura (hall, mirador i pati de les dones)

Col·leccions de Sonoscop (Hall)

Sorderes (Convocatòria. Mirador).

El so dins la cova (Instal·lació. Pati de les dones)

18.00 **Josep Lluís Galiana Gallart: Selecció octofònica AMEE.**

Presentació-Concert (Mirador)

19.00 **Marta García Quiñones: *La música que no se escucha. Aproximaciones a la escucha ambiental.*** Presentació (Auditori)

20.30 **Brandon LaBelle: *Script for a rehearsal.*** Concert (Hall)

Presentació-Concert AMEE

Després de presentar l'última etapa de l'Asociación de Música Electroacústica de España (AMEE), s'oferirà un concert de música electroacústica amb les últimes creacions sonores d'alguns dels seus membres: Diana Pérez Custodio, Gregorio Jiménez, Pedro Guajardo, Juan Pablo Zaragoza Martínez, Rafael Díaz i David Vendrell.

Marta García Quiñones: *La música que no se escucha.*

La música que no se escucha: aproximaciones a la escucha ambiental -segona publicació de l'Orquestra del Caos- és un recull de les ponències presentades al seminari del mateix títol que va tenir lloc el 28 de febrer i l'1 de març al CaixaForum de Barcelona, dins el marc del Festival Zeppelin d'aquell any.

És també el primer llibre que planteja la qüestió de l'escolta ambiental, és a dir, de les moltes situacions de la vida quotidiana en què la música (habitualment, música gravada) sona mentre els suposats oients (voluntaris o involuntaris) estan ocupats en alguna altra activitat. Malgrat l'enorme freqüència amb què ens trobem en situacions semblants, l'escolta ambiental és un tema molt complex i marcadament interdisciplinari, que tot just comença a ser tractat a nivell internacional. Així, *La música que no se escucha*, editat per Marta García Quiñones (Universitat de Barcelona), ofereix assaigs d'alguns dels estudiosos més destacats en aquesta línia de recerca pionera, com ara Franco Fabbri (Universitat de Torí), Jonathan Sterne (Universitat McGill, Canadà), Josep Martí (Institut de Musicologia Milà i Fontanals-CSIC, Barcelona), Anahid Kassabian (Universitat de Liverpool), Ola Stockfelt (Universitat de Göteborg, Suècia) i la mateixa editora. Entre els molts contextos abordats, els autors parlen sobre l'ús de la ràdio com a fil musical, al cotxe o a la feina, sobre la música ambiental en

espais comercials (ja sigui com a element d'atracció o de dissuasió) i en les festes populars, sobre l'escolta de bandes sonores, i fins i tot sobre la música de fons mentre es fa l'amor.

Brandon Labelle: Script for a rehearsal (Guió per a un assaig)

Una veu interior ens arriba per assajar possibles interaccions -cal que recordi parlar de la meua experiència com a músic-. És el guió intern que s'escriu i es reescriu a mesura que avança la tarda, la nit, el matí, com una mena de projecció cap a un treball futur: -la performance començarà aviat- *Script for a rehearsal, take 1*, com quan, de nen, vaig fer de Winni-the-poo en una obra i la mestra em preguntava si em sabia el meu text.

Les narratives es desfan per a formar-se un altre cop en nous models de presència, de relats, d'imaginari; la vida de la imaginació és una tensió radical entre allò que tenim a l'avast i allò que inventem, entre l'apropiació i la fantasia - què passaria si els cotxes no poguessin córrer a més de 15 km/h? Per què somiem?-. *Script for a rehearsal, take 2*: Intento arribar al quid de la qüestió, al centre, però refusant-ne el centre per ocupar el marge. Escrivint això estic assajant la mateixa idea d'una actuació que és l'actuació d'un assaig, d'un treball parcial, un guió dirigit per una veu interna, les paraules que ens diem a nosaltres mateixos i que, tanmateix, ens preparen per allò real: *Script for a rehearsal, take 3*.

L'ORQUESTRA DEL CAOS

Creada a Barcelona el 1994, l'Orquestra del Caos és un col·lectiu interdisciplinari d'artistes especialment orientat al desenvolupament de projectes relacionats amb la Música Experimental i l'Art Sonor.

Els seus principals objectius són la producció, creació i divulgació d'esdeveniments artístics sonors, musicals, audiovisuals i multimèdia amb especial interès pel coneixement en conjunció amb el desenvolupament tecnològic. Si bé José Manuel Berenguer, Clara Garí i Carlos Gómez integren l'Orquestra del Caos en l'actualitat, aquesta entitat col·labora amb altres artistes i intel·lectuals de tot el món.

Com a entitat associada al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB), l'Orquestra del Caos gestiona una programació integrada per projectes estables de música experimental i art sonor. Es tracta de Sonoscop - Arxiu d'art sonor i música experimental, En Red O - Simposium de Música Electroacústica, Alg-O - Mostra de projectes sonors i Zeppelin - Festival d'art sonor.

Vinculades a aquestes activitats, l'Orquestra del Caos du a terme una sèrie de publicacions en diversos formats i soports.

A més a més de les activitats que es realitzen en el CCCB, l'Orquestra del Caos organitza tallers, conferències, cursos d'iniciació i especialització en art sonor i música experimental, a part d'assessorar a diverses entitats en les seves activitats relacionades amb aquestes modalitats de la creació artística.

L'Orquestra del Caos col·labora habitualment amb:

- Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. Diputació de Barcelona;
- Entitat Autònoma de Difusió Cultural. Generalitat de Catalunya;
- Institut de Cultura de Barcelona. Ajuntament de Barcelona;
- Institut International de Musique Eléctroacoustique de Bourges;
- Arsonal, centre per a la difusió de les arts sonores;
- Confederación Internacional de Música Electroacústica. CIM/UNESCO. CIME;
- CaixaFòrum. Fundació "la Caixa".

Crèdits

Direcció : José Manuel Berenguer . Carlos Gómez

Concepció : José Manuel Berenguer . Carlos Gómez . Carmen Pardo . Paula Rey

Producció : Paula Rey

Premsa : Bàrbara Raubert

Col·laboradors : Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya . Centre de Cultura Contemporània de Barcelona . Institut de Cultura de Barcelona- Ajuntament de Barcelona . Arsonal . Joystick . Croma 440

Per a més informació

caos@sonoscop.net (+34) 933 064 128.

ZEPPELIN
EL SO DINS LA COVA